

Somniar/somiar

(ALDC, II, 276. Somniar)

El llat. SOMNIARE no va rebre un tractament de mot hereditari, car hauria donat *sonyar, *sunyar (*ensonyat* ‘sommolent’ en seria un indicatiu, sempre que no sigui una adaptació del cast. *ensoñado*), sinó mig savi, esdevenint *somiar*, variant freqüent en els escriptors antics (Llull, Metge, Vicent Ferrer, Curial, Roig) i avui única forma popular que en valencià i tortosí pren la forma *ensomiar*, per pròtesi del prefix *en-* (veg. el vulgarisme *encostipar-se* ‘constipar-se’). En qualitat

de cultisme, pres del llat. SOMNIARE, tenim *somniar*, que eventualment han usat alguns escriptors medievals i moderns, acceptat per la normativa juntament amb *somiar* que d’entrada secundària (DG) ha passat a entrada principal (DIEC).

En localitats ribagorçanes apareixen les variants *soniar*, *sonear*, que semblen despalatalitzacions d’un hipotètic *sonyiar a partir del cast. *soñar* (veg. mapa 124).

